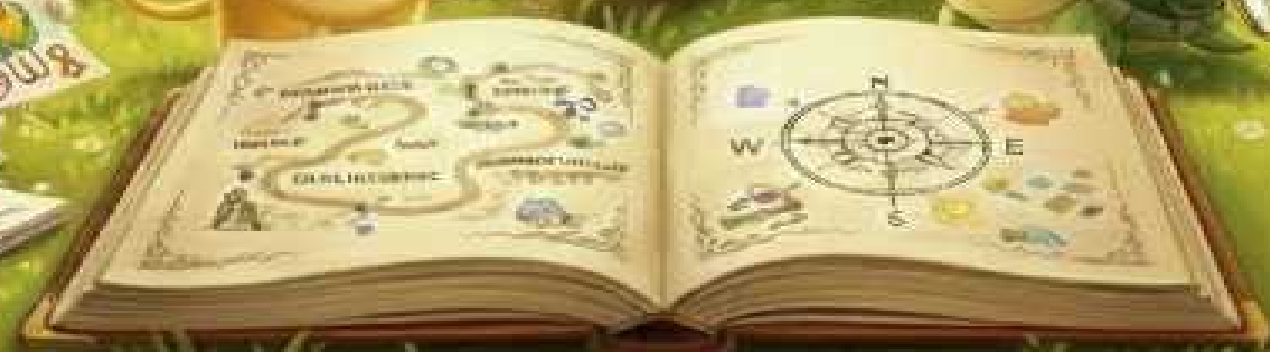

Τα Μυστικά του Φωτεινού Δάσους

(Η Φλόγα της Φιλίας και της Γνώσης)

Διανέμεται Δωρεάν

Δρ.Ιωάννα Γ.Καράλη

Τα Μυστικά του Φωτεινού Δάσους

(Η Φλόγα της Φιλίας και της Γνώσης)

Δρ.ΙΩΑΝΝΑ Γ. ΚΑΡΑΛΗ

Ορχομενός, 2026

Τα Μυστικά του Φωτεινού Δάσους
(Η Φλόγα της Φιλίας και της Γνώσης)
E-Book

Συγγραφέας: Δρ.Ιωάννα Γ. Καράλη
Επιμέλεια: Δρ.Ιωάννα Γ. Καράλη
Εικονογράφηση: Δρ.Ιωάννα Γ. Καράλη
Copyright © Δρ.Ιωάννα Γ. Καράλη, 2026
1η Ψηφιακή Έκδοση, Μάρτιος 2026

I.S.B.N :978-618-883601-0-6

Το παρόν ψηφιακό πόνημα διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο από τη δημιουργό του, υπό την ακόλουθη άδεια:

«Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή — ολική, μερική ή κατά παράφραση — καθώς και η διασκευή του παρόντος βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο: μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογραφημένο ή άλλον, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια της συγγραφέως. Το παρόν έργο προστατεύεται από τον Νόμο 2121/1993 και τους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα. Με την επιφύλαξη παντός δικαιώματος.»

Γνωριμία με τη Συγγραφέα μας...

Σ' έναν κόσμο που η γνώση ταξιδεύει με φως και νερό, σ' έναν όμορφο τόπο γεμάτο ιστορίες, τον Ορχομενό Βοιωτίας, γεννήθηκε η συγγραφέας μας. Από μικρή λάτρευε τους αριθμούς, τα βιβλία, τη φύση, και τη μαγεία των χρωμάτων. Μεγαλώνοντας έγινε επιστήμονας περιβαλλοντικής και οικολογικής μηχανικής, μηχανικός υλικών-χρωμάτων και υπηρεσιών επιστημονικών ερευνών και συμβούλων. Αλλά ποτέ δεν σταμάτησε, να ονειρεύεται και να φαντάζεται κόσμους ιδανικούς και μαγικούς.

Ερευνήτρια και 'δασκάλα', σκαρφάλωσε τα βουνά γνώσης, από τον Ορχομενό ως τη μακρινή Καλιφόρνια. Δίδαξε σε Πανεπιστήμια στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, φέρνοντας φως με έρευνες/μελέτες στα μυστικά της ασφάλειας, της υγείας και υγιεινής, της αειφορίας, της ποιότητας, του ελέγχου, των υδάτων και των χρωστικών. Δημιούργησε μαθηματικά μοντέλα σαν ξόρκια, συστήματα σαν αόρατες ασπίδες εντόπισε και αντικατέστησε επικίνδυνες — και όχι μόνο — χημικές ουσίες, σαν απαλό άνεμο που καθαρίζει και προστατεύει τη Γη. Κάποιοι την αποκάλεσαν "Αλχημίστρια της Πράσινης Χημείας" και κάποιοι άλλοι "Φωτεινό μυαλό σε σκοτεινούς καιρούς". Έτσι, ξεκίνησε το μεγάλο ταξίδι της μέσα στον θρύλο της Επιστήμης.

Αλλά παρά τις γνώσεις και τις διαδρομές, η καρδιά της παρέμενε δεμένη με την οικογένειά της, τα παιδιά και τον τόπο που αγάπησε. Γι' αυτό αποφάσισε, να μιλήσει με τον πιο μαγικό τρόπο, μέσα από τις σελίδες ενός παραμυθιού.

Το παραμύθι αυτό είναι ένας τρόπος για να μιλήσει στα παιδιά (μικρά και μεγάλα) για την φλόγα της γνώσης, την μαγεία της μάθησης, την φιλία, τη δύναμη της ψυχής, τη διαφορετικότητα και την πίστη στο καλό.

Γιατί κάθε αναγνώστης κρύβει μέσα του, έναν ήρωα που μπορεί, να αλλάξει τον κόσμο.

Ιωάννα Γ. Καράλη

PostDoc, EngD/PhD, Msc, Mres, Macc, Bs

Email: ioankarali@gmail.com

Α Φ Ι Ε Ρ Ω Σ Η

Αγαπημένε μου μικρέ εξερευνητή.....

Αυτό το παραμύθι το έγραψα για σένα.

Για τις στιγμές που νιώθεις **δυνατός** και για εκείνες
που ψάχνεις ακόμα το **κουράγιο** σου.

Για τις ημέρες που θέλεις να **παίξεις** και για τις νύχτες που
ονειρεύεσαι, να **πετάξεις**.

Η Μεγάλη Βελανιδιά έχει κρατήσει **πολλά μυστικά...**

Όμως σήμερα, **διάλεξε εσένα** για να τα αποκαλύψεις.

Έτοιμος;

Με μια αγκαλιά γεμάτη φως....

Η συγγραφέας σου.

Για σένα,
που σου αρέσουν τα
παραμύθια,
και τα όνειρα

Π Ε Ρ Ι Λ Η Ψ Η Π Α Ρ Α Μ Υ Θ Ι Ο Υ

Στο βάθος ενός δάσους γεμάτου ψιθύρους, κάτω από τη σκιά μιας μεγάλης βελανιδιάς, τέσσερα μικρά ζώακια—ένα λιονταράκι, ένα χελωνάκι, ένα λαγουδάκι και ένα σκαντζοχοιράκι—ξεκινούν διστακτικά για την πρώτη τους περιπέτεια στον κόσμο της μάθησης, με τη σοφή κουκουβάγια να τα καθοδηγεί.

«Εκεί θα ζήσουν επτά ημέρες όπου το παιχνίδι μπλέκεται με τις συγκρούσεις και τα γέλια με τους φόβους, ενώ η φιλία τους δοκιμάζεται σε κάθε βήμα. Ώσπου, η απρόσμενη άφιξη του **Κόκκινου Δράκου** θα αλλάξει τα πάντα.

Είναι ο δράκος ένας φοβερός εχθρός ή μήπως κρατά στα χέρια του ένα μυστικό, έτοιμο να φωτίσει τον δρόμο των μικρών μας ηρώων;»

Πρόκειται για μια ιστορία τρυφερή και βαθιά, που μιλά για τη διαφορετικότητα, τη δύναμη της ομάδας και τη φλόγα της γνώσης που φωτίζει μυαλά και καρδιές.

Το παραμύθι ξεδιπλώνεται ως ένα ενιαίο ταξίδι. Μια εισαγωγή-οδηγός αποκαλύπτει χάρτες και μυστικά, σαν να σηκώνει το πέπλο ενός κόσμου που περιμένει να ξυπνήσει. Έπειτα, τα επτά κεφάλαια—επτά ημέρες στο Φωτεινό Δάσος—ξετυλίγονται σαν διαδοχικοί χτύποι καρδιάς. Από τον πρώτο δισταγμό ως την έβδομη ημέρα της κορύφωσης, η ιστορία κυλά σαν ρυάκι που βαθαίνει, ώσπου γίνεται ποτάμι γεμάτο φως... και μια υπόσχεση πως κάτι ακόμη πιο μαγικό κρύβεται πίσω από την τελευταία σελίδα.

ΟΔΗΓΟΣ
(Χάρτες-Ήρωες-Μυστικά)

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

Στο βάθος ενός φωτεινού δάσους, κάτι ετοιμάζεται...

Δεν είναι ακριβώς μυστικό, μα ούτε και φανερό.

Μικρές καρδιές χτυπούν γρήγορα, ψάχνοντας το θάρρος να γνωρίσουν το σχολείο, τη φιλία, τη γνώση και γιατί όχι και τη μαγεία.

Οι πρώτες σελίδες δεν είναι ακόμα ιστορία.

Είναι ο οδηγός.

Το ανοιχτό παράθυρο σε έναν κόσμο όπου οι λέξεις είναι σπόροι και οι ήρωες, μικρά ζώακια με μεγάλες αποστολές, είναι έτοιμοι να φυτέψουν θαύματα.

Χάρτες, Ήρωες, Μυστικά...

Πριν τα μικρά ζώακια πατήσουν το πόδι τους στο Σχολείο του δάσους, το φως της βελανιδιάς ξεδιπλώνει την πρώτη σελίδα της μαγείας

Θα ανακαλύψεις:

- την **Κυρία Κούκου**, την σοφή κουκουβάγια.
- Το **Λιονταράκι** που νιώθει γενναίο και τρυφερό
 - το **λαγουδάκι** με τις πιο ζωηρές ιδέες.
- Την **χελωνίτσα** που ακούει την καρδιά της.
 - Το **σκαντζοχοιράκι** που παρατηρεί τα πάντα και
 - τον **Κόκκινο Δράκο**... που μιλά με φωτιά και ιστορίες.

Θα δεις τον Χάρτη του δάσους. Θα γνωρίσεις τα
μονοπάτια που θα ακολουθήσουν...

και θα κρατήσεις στην αγκαλιά σου μια μικρή πυξίδα
γεμάτη συναίσθημα, σοφία και παιχνίδι.

Αυτό δεν είναι απλώς ένα παραμύθι.

Είναι το κλειδί.

Πριν αρχίσει η περιπέτεια, πρέπει να το ξεκλειδώσεις!

Γνωρίστε τους. Δείτε τον χάρτη.

Και ετοιμαστείτε... το παραμύθι ξεκινά αμέσως μετά.

Ο ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΓΙΚΟΥ ΞΕΦΩΤΟΥ

Γεια σου, μικρέ εξερευνητή!

Αν κρατάς αυτό το παραμύθι, τότε βρήκες το δρόμο για το

Ξέφωτο της Μεγάλης Βελανιδιάς!

Εδώ είναι το σχολείο με τα παγκάκια από μανιτάρια,

το δεντρόσπιτο της κουκουβάγιας, ο θάμνος των μυστηρίων και πρόσεχε...

κοντά στη λίμνη, κρύβεται η σπηλιά του **Κόκκινου Δράκου!**

Κάθε γωνιά, κάθε ενότητα, κρύβει μια ιστορία. Κάθε μονοπάτι, μια νέα ανακάλυψη.

Εσύ διαλέγεις ποιο μονοπάτι θα ακολουθήσεις!

Κι αν χαθείς; **Μην ανησυχείς.**

Η κουκουβάγια έχει αφήσει μικρά φτερά για

να σε οδηγήσουν **ξανά στο φως...**

Η Κόκκινη Διαδρομή για όσους ακολουθούν την καρδιά τους και βλέπουν τη μαγεία σε κάθε πέτρα.

Η Μπλε Διαδρομή για τους γενναίους που ακολουθούν τα σημάδια της περιπέτειας.

Η Πράσινη Διαδρομή για τους σκεπτόμενους που αφουγκράζονται τα ψιθυρίσματα των δέντρων

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ

- ★ **Η Κυρία Κούκου . Η σοφή κουκουβάγια
(Η Δασκάλα)** Υπομονετική, τρυφερή και μαγικά διορατική.
Δεν λέει πολλά... γιατί αφήνει το δάσος να διδάξει καλύτερα.
- ★ **Λάκης το Λαγουδάκι** Ανυπόμονος, ζωηρός και γεμάτος περιέργεια.
Μπορεί να κάνει γκάφες, αλλά η καρδιά του είναι πάντα στο σωστό σημείο.
- ★ **Λέων το Λιονταράκι** Γενναίος και προστατευτικός.
Του αρέσει να οδηγεί, αλλά έχει και βαθιά συναισθήματα.
- ★ **Σπύρος το Σκαντζοχοιράκι** Ήσυχος, σοφός και παρατηρητικός.
Βλέπει πέρα από το φανερό και βρίσκει τις αλήθειες που κρύβονται σιωπηλά.
- ★ **Τούλα η Χελωνίτσα** Ήρεμη, διορατική και συναισθηματικά σοφή.
Πιστεύει στη δύναμη της φύσης και της καρδιάς.
- ★ **Κόκκινος δράκος** Μιλά αργά και με βεβαιότητα. Ακούει προσεκτικά, δίνει συμβουλές με παραβολές και αγαπά τις ιστορίες. Αντιπροσωπεύει τη φωτιά της γνώσης που καίει χωρίς να καταστρέφει. Είναι φύλακας της σοφίας και της συναισθηματικής έκφρασης.

ΤΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Είναι ένα ταξίδι μέσα στον μαγικό κόσμο των συναισθημάτων, της φιλίας και της γνώσης. Μέσα από τις περιπέτειες των αγαπημένων ηρώων μας, σε επτά ημέρες στο Σχολείο του δάσους έχουμε:

- **Φόβο, φιλία, συνεργασία και διαχείριση συναισθημάτων.**

Κάθε ιστορία φωτίζει μια πτυχή της εσωτερικής εμπειρίας των παιδιών.

- **Τη δύναμη της γνώσης και της συναισθηματικής νοημοσύνης.**

Η αφήγηση εμπνέει τα παιδιά να κατανοήσουν τον εαυτό τους και τους άλλους.

- **Την αξία της διαφορετικότητας, της ομάδας και της μάθησης μέσα από περιπέτεια.**

Αναδεικνύεται η σημασία του «μαζί» στην ανάπτυξη.

ΔΙΔΑΓΜΑ

Το παραμύθι μας διδάσκει ότι η αληθινή δύναμη δεν πηγάζει από το «εγώ»- αλλά από το «εμείς» δηλαδή από την ενότητα, τη συνεργασία και την αποδοχή της διαφορετικότητας.

Η φιλία, η πραγματική μάθηση και η γνώση λειτουργούν ως φλόγες που γεννιούνται από την αποδοχή, την αλληλοϋποστήριξη και την αγάπη για εξερεύνηση.

Φλόγες που δεν περιορίζονται στη διανοητική καλλιέργεια, αλλά αγγίζουν βαθιά και τις καρδιές, ενθαρρύνοντας τα παιδιά να ξεπεραστούν οι φόβοι τους και να ανακαλύψουν τη μαγεία του κόσμου γύρω τους.

Το ταξίδι στο
παραμύθι... είναι ένα
ταξίδι ψυχής — δικό
τους και δικό μας.

Ας είμαστε εκεί, με
αγκαλιές, ερωτήσεις
και χαμόγελα, για να
το ζήσουμε μαζί τους.

1 ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΗΜΕΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ 1^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Στο ξέφωτο ενός μαγικού δάσους, τέσσερα μικρά ζώακια βιώνουν την αγωνία, τον ενθουσιασμό και τις πρώτες αμφιβολίες της πρώτης τους σχολικής ημέρας.

Ο Λέων το λιονταράκι, η Τούλα η χελωνίτσα, ο Λάκης το λαγουδάκι και ο Σπύρος το σκαντζοχοιράκι, έχουν όλοι τις δικές τους ανησυχίες και μοναδικές προσωπικότητες.

Με την καθοδήγηση της σοφής κουκουβάγιας, της κυρίας Κούκου, ανακαλύπτουν ότι η αποδοχή, η καλοσύνη και η συνεργασία είναι τα πραγματικά μαθήματα που αξίζουν.

Ένα συμβολικό βελανίδι που δίνεται στον καθένα τους, γίνεται σύμβολο γνώσης και προσωπικής εξέλιξης, ενώ οι νέες φιλίες χτίζονται πάνω στην αμοιβαία στήριξη και το γέλιο.

Τελικά, η πρώτη μέρα στο σχολείο μετατρέπεται από βουνό σε ένα όμορφο μονοπάτι γεμάτο φιλία και χαρά.

Η ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ

...εκεί όπου το Σχολείο αρχίζει,
με καρδιές που χτυπούν γρήγορα !!!

Στο ξέφωτο του Μεγάλου Δάσους, εκεί όπου τα φύλλα ψιθυρίζουν ιστορίες και τα κλαδιά κάνουν κούνια στους ανέμους, κάτι ξεχωριστό συνέβαινε σήμερα. Είναι η **πρώτη μέρα στο Σχολείο!**

Τέσσερα μικρά ζώακια ξύπνησαν με καρδούλες που χτυπούσαν πιο γρήγορα από συνήθως.

Ο Λέων, το μικρό lionταράκι με τη χρυσή χαίτη, τέντωσε τα ποδαράκια του και ρώτησε τη μαμά του:

— Μαμά, λες να με φοβούνται επειδή είμαι lionτάρι;

Η Τούλα, η χελωνίτσα με το πράσινο καπέλο, μурμούρισε:

— Εγώ θα φτάσω τελευταία... πάντα τελευταία...

Ο Λάκης, το λαγουδάκι, τινάχτηκε σαν σφαίρα:

— Πού είναι η τσάντα μου; Πού είναι το καρότο μου;

Πού είναι το μολύβι μου;

Κι

ο Σπύρος, το σκαντζοχοιράκι, έριξε μια ματιά στα αγκαθάκια του και σκέφτηκε:

— Ελπίζω να μην τρυπήσω κανέναν από την πρώτη μέρα...

Στο Σχολείο, κάτω από μια τεράστια βελανιδιά, τους περίμενε η **κυρία Κούκου**, η σοφή κουκουβάγια με τα στρογγυλά γυαλιά. Καλώς ήρθατε, μικροί μου εξερευνητές! είπε με φωνή ζεστή σαν κουβέρτα.

Εδώ δεν έχει σωστό ή λάθος...

Έχει **σέβομαι, αγαπώ, προσπαθώ, βοηθώ, και μαθαίνω!**

Τα ζώακια κάθισαν σε κορμούς-παγκάκια.

Η κυρία Κούκου τους χάρισε ένα μικρό βελανίδι. — Αυτό είναι το σχολικό σας βελανίδι.

Αν το φροντίζετε με **χαμόγελα** και **καλοσύνη**, θα μεγαλώσει και θα γίνει η **γνώση** σας.

Ο Λάκης έκανε πρώτος φίλο τον Σπύρο: — Εσύ τρυπάς λίγο, αλλά γελάς πολύ!

Η Τούλα έμαθε ότι δεν πειράζει αν φτάνεις τελευταία, αρκεί να φτάνεις με την καρδιά σου.

Ο Λέων έμαθε πως η δύναμή του είναι τέλεια για να κουβαλάει τις βαριές σχολικές τσάντες των άλλων. Κι έτσι,
η πρώτη μέρα στο Σχολείο, που φαινόταν βουνό, έγινε... ένα μονοπάτι γεμάτο γέλια, γράμματα και φιλία.

Το βράδυ, όταν τα μικρά ματάκια έκλεισαν και τα αστέρια κρυφοκοιτούσαν από ψηλά,
τα μικρά μας ζώακια ονειρεύτηκαν τη δεύτερη μέρα στο Σχολείο...
Γιατί, **το Σχολείο γίνεται μαγεία!** Όταν ξεκινήσεις με **χαμόγελο**.

2 ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΗΜΕΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ 2^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Η δεύτερη μέρα στο Σχολείο του δάσους έφτασε.

Μια μέρα γεμάτη όνειρα και νέες φιλίες.

Ο Λάκης το λαγουδάκι, ο Σπύρος το σκαντζοχοιράκι, ο Λέων το λιονταράκι και η Τούλα η χελωνίτσα, είναι έτοιμοι για παιχνίδι.

Όμως, ένα απρόοπτο ατύχημα στην ώρα της ζωγραφικής, θα δοκιμάσει τη δύναμη της φιλίας τους.

Θα καταφέρουν τα ζωάκια μας να ξεπεράσουν τη διαφωνία τους;

Με τη βοήθεια της σοφής κουκουβάγιας, θα ανακαλύψουν

ότι **τα πιο μαγικά λόγια δεν είναι το «μπράβο»,**

αλλά το «συγγνώμη».

Μια γλυκιά ιστορία που αποδεικνύει ότι η κατανόηση και η αγκαλιά μπορούν, να κάνουν ακόμη και την πιο τσαλακωμένη ζωγραφιά... ένα αληθινό αριστούργημα.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΗΜΕΡΑ

...εκεί όπου το "συγγνώμη" είναι πιο δυνατό και από το "μπράβο" !!!.

Ο ήλιος φώτισε τις φυλλωσιές και ο δάσκαλος άνεμος φυσούσε απαλά τις σελίδες των τετραδίων.
Ήταν η **δεύτερη μέρα** στο Σχολείο του δάσους, και τα μικρά ζώακια μας **έτρεχαν χαρούμενα**.

-Είμαι έτοιμος για όλα! φώναξε ο Λάκης το λαγουδάκι, κάνοντας σβούρες -Μπα, εμένα με πονάει λίγο η κοιλίτσα μου, είπε η Τούλα, τρίβοντας το καβούκι της. -Εγώ έφερα καινούργιες ξυλομπογιές! είπε περήφανα ο Λέων. Πολύχρωμες. Χρυσές, κόκκινες...απ' όλα τα χρώματα!!! -Ο Σπύρος, το σκαντζοχοιράκι, παρατηρούσε ήσυχα, κρατώντας σφιχτά το δικό του βελανίδι, που είχε ήδη μια μικρή ρίζα. Μα τι όμορφα ένιωθε σήμερα!

Όμως... στην ώρα της ζωγραφικής, καθώς τα τρία μικρά μας ζώακια **ζωγραφίζουν**,
ενώ το τέταρτο, το μικρό μας **λαγουδάκι**, μία ζωγραφίζει και μία κάνει **σβούρες!!!**

έγινε κάτι **απρόσμενο...**

Ο Λάκης, τρέχοντας όπως έπεσε πάνω στον Σπύρο και... οι αγκαθίτσες του
έσκισαν το σκίτσο του Λέοντα!

- **ΜΟΥ ΧΑΛΑΣΕΣ ΤΗ ΖΩΓΡΑΦΙΑ!** φώναξε το λιονταράκι, με το μουστάκι του να τρέμει από θυμό. Ο Σπύρος πάγωσε.- Δεν το ήθελα... Δεν φταίω εγώ... Ήταν ο Λάκης που... που...-Η κυρία Κούκου, που άκουσε τη φασαρία, πλησίασε ήσυχα.— Για να δούμε... Τι "έσπασε" εδώ; **Η ζωγραφιά... ή η εμπιστοσύνη;**

Ο Λέων κοίταζε τους τρεις φίλους του... και σκεφτόταν, **τί αξίζει περισσότερο**, μία ζωγραφιά ή οι τρεις φίλοι του; Ενώ την ίδια στιγμή, η Τούλα έτρεχε να φέρει φρούτα για να **συμφιλιωθούν** και ο Λάκης μαζί με τον Σπύρο **έφτιαχναν** **καινούργιες ζωγραφιές για τον φίλο τους, το Λέοντα...**

Ο Λέων, κατάλαβε ότι ο Λάκης και ο Σπύρος δεν ήθελαν να του σκίσουν τη ζωγραφιά και **ζήτησε συγγνώμη** που τους είχε **θυμώσει**. Αλλά και οι φίλοι του, με τι σειρά τους, του χάρισαν τις ζωγραφιές που είχαν φτιάξει για αυτόν, μαζί μ' ένα όμορφο λουλουδάκι και μία **μεγάλη συγγνώμη** για τη ζημιά που έκαναν, χωρίς να το θέλουν. Η κουκουβάγια χαμογέλασε.— **Μπράβο σας**. Σήμερα μάθατε κάτι σπουδαίο: Το "συγγνώμη" και το "σ' ευχαριστώ" είναι τα πιο μαγικά λόγια του κόσμου.

Καθώς ο ήλιος κατέβαινε πίσω απ' τα δέντρα και τα πρώτα αστεράκια φώτιζαν τον ουρανό, η αυλή του Σχολείου γέμισε με γαλήνη. Τα ζωάκια κάθισαν κάτω από την βελανιδιά, όπου η κυρία Κούκου τους διάβασε μια μικρή ιστορία, για έναν κάστορα που έχτιζε γέφυρες αντί για τείχη.— Όπως ο κάστορας, έτσι κι εσείς **φτιάξατε μια γέφυρα** σήμερα, είπε η κουκουβάγια και έδωσε μια μικρή σοκολατένια καρδούλα σε κάθε ένα μικρό ζωάκι.

-Ο Σπύρος καθισμένος ξεφύλλισε, σιωπηλά το μικρό του σημειωματάριο.

Είχε ζωγραφίσει εκεί κάτι δικό του, όχι για να το δείξει, αλλά γιατί τον έκανε να νιώθει πιο δυνατός.

Καθώς κοιτούσε τα σχέδιά του, ένα χαμόγελο ξεγλίστρησε στο πρόσωπό του.

Δεν ήταν χαρούμενος επειδή όλα είχαν φτιάξει, αλλά επειδή **είχε νιώσει ότι τον καταλαβαίνουν.**

-Ο Λάκης έκανε άλλη μία σβούρα — αλλά αυτή τη φορά, **αργά και προσεκτικά.**

-Ο Λέων **χαμογέλασε, αγκαλιάζοντας** τις ζωγραφιές των φίλων του.

Κι

-η Τούλα; Ε, εκείνη μοίρασε χυμό από βατόμουρο σε όλους και είπε:

Τελικά... **το "συγγνώμη" φτιάχνει πιο γλυκές ιστορίες απ' ό,τι φτιάχνει το "μπράβο".**

Και έτσι, η δεύτερη ημέρα στο Σχολείο του δάσους έκλεισε, με χαμόγελα, παιχνίδι και τραγούδι.

Και αύριο;

Μια καινούργια μέρα γεμάτη νέες περιπέτειες τους περίμενε.

3 ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΗΜΕΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ 3^{ου} ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Μια μαγική Τρίτη ξεκινάει, κάτω από τη μεγάλη βελανιδιά στο Σχολείο,
εκεί όπου τα βελανίδια μιλάνε και οι εκπλήξεις μυρίζουν... μέλι!

Όταν η σοφή κυρία Κούκου φέρνει ένα μυστηριώδες κουτί, τα ζωάκια γεμίζουνε
περιέργεια.

Πριν αποκαλυφθεί η έκπληξη, καλούνται να ζωγραφίσουνε τα πιο γλυκά τους όνειρα.

Αυτά που βλέπεις μόνο με την καρδιά.

Η φαντασία τους παίρνει φτερά... κι ύστερα έρχονται οι βελανιδένιες κουκλίτσες,
με μηνύματα για το καθένα ξεχωριστά!

Μια ιστορία γεμάτη τρυφερότητα, παιχνίδι, ανακαλύψεις και...

ένα μυστικό μονοπάτι που αποκαλύπτεται,
μόνο σε εκείνους που ακούνε τη σιωπή...

Για όσους αγαπούν τη μαγεία και πιστεύουν στην φιλία.

Η ΤΡΙΤΗ ΗΜΕΡΑ

*...εκεί όπου τα βελανίδια μιλάνε
και οι εκπλήξεις μυρίζουνε μέλι!!!*

Ήταν μια πρωινή Τρίτη που μύριζε βρεγμένο χώμα και ζεστό ψωμί.

Τα ζωάκια έτρεξαν στο Σχολείο τους κάτω από τη μεγάλη βελανιδιά, γεμάτα **ενθουσιασμό**.

Η κυρία Κούκου τα περίμενε με ένα μυστήριο κουτί δίπλα της. Καλημέρα, μικρά μου! Σήμερα... σας έχω μια **έκπληξη!**

Μα πρώτα, λίγη υπομονή και πολλή παρατήρηση!

Τα ζωάκια αναστέναξαν... Έπρεπε πρώτα να κάνουν μάθημα;!!! Με το κουτί εκεί δίπλα να τρεμοπαίζει από μέσα;!!!

- Θα ζωγραφίσουμε τα **όνειρά** μας, είπε η δασκάλα. Ό,τι βλέπετε με τα **μάτια της καρδιάς**, όχι του κεφαλιού.
- Ο Λέων ζωγράφισε ένα κάστρο με πορτοκαλί πύλες και φτερωτά λιοντάρια. -Η Τούλα, έναν ιππόκαμπο που χορεύει στον βυθό.-Ο Λάκης, ένα τεράστιο τραμπολίνο που φτάνει ως το φεγγάρι.
- Ο Σπύρος, μια μικρή σπηλιά γεμάτη... φως!

- Υπέροχα, είπε η κυρία Κούκου. Και τώρα... η έκπληξη! Άνοιξε το κουτί και... πετάχτηκαν έξω τέσσερα μικρά βελανιδάκια-κούκλες! Κάθε ένα είχε ένα χαμόγελο, ένα φύλλο στο κεφάλι και μια μικρή κουβέντα γραμμένη στο στήθος του: -Του Λέοντα: «**Η φαντασία σου είναι η δύναμή σου!**» -Της Τούλας: «**Προχωράς αργά, αλλά βλέπεις τα πιο όμορφα πράγματα**» -Του Λάκη: «**Το γέλιο σου είναι φως!**» -Του Σπύρου: «**Το φως σου βγαίνει από μέσα!**» Αυτά είναι τα βελανιδένια κουκλάκια σας, είπε η κυρία Κούκου. Θα σας συντροφεύουν κάθε μέρα στο Σχολείο.

Και αύριο... Θα τα πάμε εκδρομή στο **Μονοπάτι των Μυστικών Φύλλων!** Όλοι πανηγύρισαν!

- Τι είναι αυτό το μονοπάτι; ρώτησε ο Λάκης με μάτια γουρλωμένα.

- Εκεί που τα φύλλα σου ψιθυρίζουν όσα νιώθεις, είπε η δασκάλα.

Εκεί μαθαίνεις πράγματα... όχι από βιβλία, αλλά από τη σιωπή της φύσης.

Τα ζώακια κοιμήθηκαν εκείνο το βράδυ αγκαλιά με τα μικρά βελανίδια τους.

Και στα όνειρά τους ένα μονοπάτι άνοιγε αργά, μέσα σε ένα δάσος γεμάτο θαύματα.

4 ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΗΜΕΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ 4^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Την τέταρτη μέρα στο Σχολείο του δάσους και...το μονοπάτι γίνεται μαγικό.

Τέσσερα μικρά ζώακια, ένα μαγικό μονοπάτι, και μια περιπέτεια που θα δοκιμάσει

την υπομονή, το θάρρος, και την καρδιά τους.

Μια ιστορία γεμάτη εικόνες, ψίθυρους και στιγμές σιωπής, που

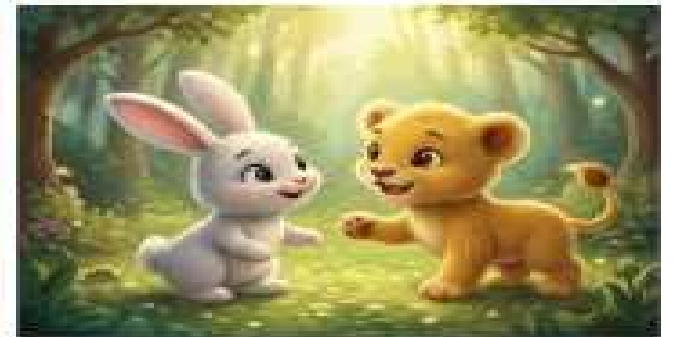
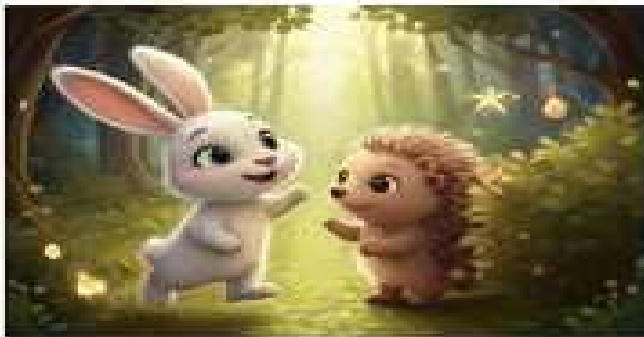
λένε περισσότερα απ' ό,τι χίλιες λέξεις.

Όταν οι δρόμοι μπερδεύονται, όταν η ομάδα χωρίζεται...

είναι τότε που οι πραγματικοί φίλοι εμφανίζονται.

Ένα παραμύθι για το να χαθείς — και να βρεθείς.

Με οδηγό τη φιλία, την φύση... και τη σιωπή.

Η ΤΕΤΑΡΤΗ ΗΜΕΡΑ

«Κάθε φύλλο ένα μυστικό. Κάθε φίλος μια αλήθεια. Κάθε μονοπάτι... ένα ταξίδι της καρδιάς.»

Το πρωί έφτασε με τις πρώτες ηλιαχτίδες να παίζουν κρυφτό ανάμεσα στα κλαδιά. Ήταν η μέρα της μεγάλης εκδρομής!

-Σήμερα θα πάμε στο **Μονοπάτι των Μυστικών Φύλλων**, είπε η κυρία Κούκου, φορώντας καπέλο εξερευνητή. **Μα να θυμάστε... εκεί δε βλέπεις μόνο με τα μάτια, αλλά με την ψυχή.**

Τα ζωάκια φόρεσαν τα σακιδιά τους, πήραν τα βελανιδένια τους κουκλάκια και ξεκίνησαν γελώντας

Το μονοπάτι ήταν στρωμένο με φύλλα σε σχήμα καρδιάς, αστέρων και μουσικών νοτύν! Κάθε φύλλο έβγαζε έναν ψίθυρο όταν το πατούσες «Να ακούς, όχι μόνο να μιλάς...» «Μην τρέχεις μπροστά... ίσως χάνεις κάτι πίσω...» «Όταν κάποιος σωπαίνει, ίσως λέει τα πιο πολλά...» - Εεε, με ανατριχιάζουν αυτά τα φύλλα! είπε ο Λάκης.
- Εμένα μου αρέσουν, μοιάζουν σαν να ξέρουνε τι σκέφτομαι, ψιθύρισε ο Σπύρος.

Στην πρώτη στροφή, η ομάδα χωρίστηκε.

Ο Λέων και ο Λάκης ακολούθησαν ένα μονοπάτι, γεμάτο λαμπερά φύλλα και ήχους.

Η Τούλα και ο Σπύρος βρέθηκαν σε ένα σιωπηλό δρομάκι, με μεγάλα δέντρα και σκιά.

- Ωχ! Χαθήκαμε; αναρωτήθηκε ο Λέων.

- Εγώ **φταίω που έτρεξα μπροστά...** μурμούρισε ο Λάκης.

Στο μεταξύ, η Τούλα ένωθε το χώμα να της μιλάει. -Δεν είμαστε μόνοι. Το δάσος μας οδηγεί, είπε στον Σπύρο.

Άκου...Ένα φύλλο έπεσε στα πόδια του Σπύρου και έγραφε με μικρά φύλλα:

«Όποιος βοηθά, ποτέ δεν χάνεται.»

- Πρέπει να βρούμε τους άλλους, είπε ο Σπύρος.

Εκείνη τη στιγμή, ο Λέων και ο Λάκης είχαν φτάσει σε ένα ξέφωτο... **Μα ήταν αδιέξοδο!** Και τότε άκουσαν κάτι πίσω τους...-**ΜΗΝ ΚΟΥΝΗΘΕΙΣ!** φώναξε ο Λάκης. **Κάτι μας ακολουθεί!** - Εγώ είμαι! είπε ο Σπύρος, χαμογελώντας και κρατώντας ένα ξύλινο μπαστούνάκι. -**Ήρθαμε να σας βρούμε!**

-Πώς τα καταφέρατε; ρώτησε ο Λέων. -**Μας οδήγησε η σιωπή,** είπε η Τούλα και ένα φύλλο **που έλεγε την αλήθεια.**

Όταν επέστρεψαν όλοι μαζί, η κυρία Κούκου τους περίμενε στο τέλος του μονοπατιού.

- Κάθε ομάδα στο δάσος έζησε κάτι μοναδικό. Τι μάθατε;

Ο Λάκης σήκωσε το χέρι: Ότι **δεν πρέπει να τρέχω μπροστά μόνος μου!**

Ο Λέων: Ότι **η φιλία είναι πιο δυνατή απ' τον φόβο.** Η Τούλα: Ότι **όταν σωπαίνεις, μπορείς να ακούσεις πιο βαθιά.**

Κι ο Σπύρος ότι **το φως... δεν είναι πάντα αυτό που λάμπει, αλλά αυτό που σε βρίσκει όταν χαθείς.**

Η κυρία Κούκου συγκινήθηκε.

- Μάθατε κάτι που ούτε εγώ δε μπορώ να σας διδάξω με λόγια. Σας δίδαξε το δάσος... κι η καρδιά σας.

Και τότε, τα βελανιδένια κουκλάκια άνοιξαν! Μέσα τους υπήρχε ένα μικρό φύλλο που έγραφε:

«Η φιλία δεν είναι να είσαι μαζί. Είναι να βρίσκεσαι, όταν οι δρόμοι μπερδεύονται.»

5

ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΗΜΕΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ 5^{ου} ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Στο Σχολείο του δάσους κάθε μέρα είναι ένα βήμα πιο κοντά στη γνώση και την Πέμπτη ημέρα, τα μικρά ζώακια καλούνται να διδάξουν.

Όχι γιατί ξέρουν τα πάντα-αλλά γιατί ξέρουν κάτι βαθύ:

να προχωράνε με φόβο, να μετράνε με υπομονή,

να τραγουδάνε με χαρά, να μετατρέπουν το θυμό σε κάτι καλό.

Η κυρία Κούκου τους εμπιστεύεται καθώς το φως της βελανιδιάς τους αγγίζει και τα μικρά ζώακια το περνούν από στόμα σε στόμα, από μάτια σε βλέμματα, από καρδιά σε καρδιά.

Αλλά ένας δράκος παρακολουθεί σιωπηλά από μακριά...

Ένα τρυφερό παραμύθι για μικρούς και μεγάλους, που

μιλάει για τη δύναμη της εμπιστοσύνης, της έκφρασης και της φωτεινής παιδικότητας...

Εκεί όπου η μάθηση δεν είναι μετάδοση...είναι σύνδεση.

Η ΠΕΜΠΤΗ ΗΜΕΡΑ

*«Όταν οι μικροί γίνονται δάσκαλοι και
το φως περνάει από στόμα σε στόμα»*

Η Μεγάλη βελανιδιά έλαμπε χρυσαφένια στο φθινοπωρινό φως. Η κυρία Κούκου, η σοφή κουκουβάγια, είχε ανεβάσει τα γυαλιά της και φορούσε ένα μακρύ, χρωματιστό κασκόλ. **"Σήμερα, εσείς θα είστε οι δάσκαλοι"**είπε, ανοίγοντας τα φτερά της διάπλατα και με το βλέμμα της να λάμπει.

Τα ζωάκια κοιτάχτηκαν δειλά-δειλά, αλλά στα ματάκια τους υπήρχε μια σπίθα ανυπομονησίας

Το Φως στη Σπηλιά του Σκαντζόχοιρου.

Ο μικρός σκαντζόχοιρος έβγαλε ένα λευκό χαρτί και ζωγράφισε μια σπηλιά.

Μέσα στη σπηλιά, ένα αχνό, μα δυνατό φως έλαμπε. "**Μπορείς να φοβάσαι και να συνεχίζεις**" ,είπε με μικρή φωνή.

"Αυτό είναι πιο δυνατό από το να μην φοβάσαι καθόλου."

Η Υπομονή της Χελωνίτσας.

Η χελωνίτσα κρατούσε ένα μικρό γυάλινο βαζάκι γεμάτο πολύχρωμα βότσαλα.

"Βάζω ένα μέσα κάθε φορά που ξεπερνάω κάτι δύσκολο,"

είπε με χαμόγελο. **"Αυτό είναι η υπομονή μου".**

Το Τραγούδι του Λαγού.

Ο λαγός στροβιλίστηκε **χαρούμενα** και δίδαξε σε όλους το αγαπημένο του τραγούδι.

Ήταν ένα τραγούδι **γεμάτο ρυθμό, χοροπηδητά και δυνατές, χαρούμενες φωνές!**

Το Σχοινί του Θυμού

Το λιονταράκι ύψωσε το κεφάλι του με σοβαρότητα. "Ο θυμός μου είναι σαν ένα σχοινί," είπε σκεφτικά.

"Αν το τραβήξω απότομα, σπάει! Αλλά αν το κρατήσω απαλά και με αγάπη, μπορώ να το κάνω κάτι καλό."

Η Γιορτή της Γνώσης

Η κυρία Κούκου χειροκρότησε δυνατά. **"Εσείς πια είστε φορείς της γνώσης!"** είπε γεμάτη χαρά "και ήρθε η ώρα να τη γιορτάσουμε όλοι μαζί!" Τα ζώακια άρχισαν να χορεύουν και να τραγουδούν, ανταλλάσσοντας ιδέες και γέλια.

Ήταν μια γιορτή γεμάτη φως και ζεστασιά, ακριβώς όπως το φθινοπωρινό φως της μεγάλης βελανιδιάς.

6 ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΗΜΕΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ 6^{ου} ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Στο ξέφωτο του δάσους, η γιορτή αρχίζει...Το λιονταράκι, η χελωνίτσα, το λαγουδάκι και το σκαντζοχοιράκι προετοιμάζουνε μια ξεχωριστή μέρα γεμάτη χαρά.

Όμως, όταν ένας κόκκινος δράκος εμφανίζεται— με μάτια σαν κάρβουνα και φτερά σαν φωτιά —όλα αλλάζουνε.

Μέσα από θάρρος, συνεργασία και απρόσμενες εκπλήξεις, τα ζώακια ανακαλύπτουν κάτι πιο δυνατό από τον φόβο: την αληθινή γενναιότητα που φωλιάζει στην καρδιά κάθε μικρού ήρωα.

«Ακόμα κι οι μικροί έχουνε δύναμη... όταν τολμάνε να πιστέψουνε!»

Ο κόκκινος δράκος εμφανίζεται όχι για να διορθώσει, αλλά για να επιβεβαιώσει:

Η γνώση μεγάλωσε. Είναι δική τους πια.

Μια ιστορία που θυμίζει πως ο δράκος δεν είναι πάντα ο εχθρός, αλλά ο καθρέφτης της δύναμής μας και πως η αληθινή φωτιά δεν καίει, αλλά φωτίζει τον δρόμο της γνώσης.

Η ΕΚΤΗ ΗΜΕΡΑ

*...όταν έρχεται ο Κόκκινος Δράκος
και όλα δοκιμάζονται.*

Πλησίαζε η μέρα της μεγάλης γιορτής και το Σχολείο του δάσους, έσφυζε από ζωή και προετοιμασίες.

Κάθε ζωάκι είχε αναλάβει το δικό του κομμάτι, συμβάλλοντας με τον τρόπο του:

-Ο Λέων έστηνε με ενθουσιασμό το **"Κέντρο Γενναίων Καλεσμένων"**, ένα μέρος όπου όλοι θα ένιωθαν **ευπρόσδεκτοι και ασφαλείς**.

-Η Τούλα ετοίμαζε μια **"Γωνιά Χαλάρωσης"** στρωμένη με μαλακά φύλλα και αναπαυτικά μαξιλάρια, ιδανική για **στιγμές ηρεμίας**.

-Ο Λάκης οργάνωνε διασκεδαστικούς αγώνες με άλματα και μουσική, υποσχόμενος **στιγμές χαράς και παιχνιδιού**.

-Ο Σπύρος έφτιαχνε μικρά, χειροποίητα **δωράκια**: φυλλαράκια με ζωγραφισμένες λέξεις όπως **"Εμπιστοσύνη"**, **"Κουράγιο"** και **"Σιωπή"**, για να υπενθυμίσει σε όλους τις **σημαντικές αξίες**.

Το μεσημέρι, ένας τεράστιος, μαύρος ίσκιος σκέπασε ξαφνικά το ξέφωτο. Ένας εκκωφαντικός ήχος**"ΦΟΥΓΟΥΦΟΥΓΟΥ!!!"** αντήχησε, καθώς μια ζεστή ανάσα φλόγας έσκισε τον αέρα, αναταράσσοντας τα φύλλα των δέντρων. Ο **Κόκκινος Δράκος** είχε φτάσει.

Τα μάτια του έμοιαζαν με πυρωμένα κάρβουνα, τα φτερά του ήταν σαν περγαμηνές τυλιγμένες στη φωτιά και η φωνή του ήταν τόσο βαθιά όσο μια σπηλιά. **"Ήρθα γιατί άκουσα..."**, είπε με βροντερή φωνή.

"Άκουσα ότι στο Σχολείο σας βγαίνουνε δάσκαλοι από βελανίδια. **Θέλω να δω... αν αξίζει**".

Όλοι πάγωσαν από τον φόβο, αλλά η κυρία Κούκου βρήκε το θάρρος να μιλήσει. "Δράκε...", είπε ήρεμα, "εδώ δε δείχνουμε τι ξέρουμε. Δείχνουμε τι μαθαίνουμε. Θα μείνεις μαζί μας, να το δεις;"

Ο δράκος τους κοίταξε προσεκτικά. Στη συνέχεια, ξεφύσηξε, αλλά **αντί για φωτιά**, ένα τεράστιο σύννεφο καπνού σε **σχήμα καρδιάς** απλώθηκε στον αέρα. "Θα μείνω", απάντησε.

"Αλλά αύριο... εσείς θα σταθείτε μπροστά μου και θα μου δείξετε...ποιοι είστε πραγματικά".

Εκείνο το βράδυ, τα ζώακια κοιμήθηκαν όλα μαζί, με τα μάτια τους καρφωμένα στα αστέρια.
Ήταν φοβισμένα, αλλά ταυτόχρονα και περήφανα. Γιατί ήξεραν κάτι που ούτε οι δράκοι δε γνώριζαν:
Η πραγματική δύναμη δε βρίσκεται στο να μη φοβάσαι,
αλλά στο να στέκεσαι απέναντι στον φόβο, μαζί με τους φίλους σου.

7 ΚΕΦΑΛΑΙΟ

ΗΜΕΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ 7^{ου} ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Μια μαγική γιορτή ξεκινά στο Σχολείο του δάσους με χρώματα, μουσική και συναισθήματα!

Τα ζωάκια μοιράζονται τους φόβους και τις νίκες τους, φωτίζοντας το μονοπάτι της καρδιάς.

Ο δράκος λαμβάνει ένα δώρο φιλίας και αρχίζει να αλλάζει.

Εκτοξεύει μαγική φωτιά που δεν καίει, αλλά χρωματίζει τον ουρανό με αγάπη!

Τα "Σποράκια της Καρδιάς" φυτεύονται με καλοσύνη, και το σχολείο ανθίζει.

Η φιλία, η αποδοχή, η φλόγα της γνώσης και η μάθηση,

είναι η πραγματική δύναμη του Σχολείου του δάσους..

Η ΕΒΔΟΜΗ ΗΜΕΡΑ

*...Όταν ο φόβος γίνεται θαυμασμός
και η καρδιά κερδίζει την φωτιά!*

Η γιορτή άρχισε πολύ νωρίς, πριν καν ο ήλιος ανέβει ψηλά! Τα δέντρα είχαν φορέσει τα πιο όμορφα ρούχα τους, φύλλα χρυσαφένια, πορτοκαλιά και ροζ σαν φθινοπωρινά ζαχαρωτά. Μουσικές από κελαηδίσματα πουλιών και παιχνιδιάρικα αεράκια χόρευαν πάνω από τα κεφαλάκια των μικρών φίλων μας. Το ξέφωτο έλαμπε ολόκληρο, σαν να το είχε λούσει με χρυσόσκονη κάποια νεράιδα! Στη μέση, ο **Κόκκινος Δράκος** στάθηκε **αγέρωχος και σιωπηλός**.

Τα μάτια του, σαν δύο αναμμένα κάρβουνα, παρατηρούσαν έναν-έναν τους μικρούς μαθητές.

«Ώρα να δείτε τι ετοιμάσαμε!»

είπε ο Λάκης το λαγουδάκι, με μια φωνή που ίσως έτρεμε λιγάκι, αλλά δε λύγισε καθόλου!

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

Το Μονοπάτι της Καρδιάς

Η Τούλα η χελωνίτσα, που ήταν πάντα η πιο ήσυχη απ' όλους, ξεκίνησε πρώτη.

Ένα-ένα, όλα τα ζωάκια περπατούσαν σε μια μακριά γραμμή από πεσμένα φύλλα.

Καθώς προχωρούσαν, έλεγαν δυνατά κάτι που **φοβόντουσαν**... και μετά, κάτι που κατάφεραν να **ξεπεράσουν**!

● **Τούλα η χελωνίτσα:**

«Φοβόμουν ότι θα φτάνω πάντα **τελευταία...** μα τώρα ξέρω πως
η υπομονή είναι δύναμη!»

● **Λέων το λιονταράκι:**

«Φοβόμουν ότι θα **θυμώσω** πολύ... μα ανακάλυψα πως
η ηρεμία είναι καλύτερη!»

● **Σπύρος το σκαντζοχοιράκι:**

«Φοβόμουν ότι θα τρυπήσω κάποιον με τα αγκάθια μου...
μα **έμαθα να είμαι προσεκτικός!**»

● **Λάκης το λαγουδάκι:**

«Φοβόμουν ότι θα φανώ **αδύναμος...** μα κατάλαβα πως
όλοι **έχουμε τις στιγμές μας και αυτό είναι εντάξει!**»

Όταν τελείωσαν όλοι,
τα φύλλα στο μονοπάτι άρχισαν να φωτίζονται απαλά, σαν μικρά αστέρια!

Ο **Δράκος** τους κοιτούσε με μεγάλη απορία.

Τι περίεργα πράγματα έλεγαν αυτά τα ζώακια!

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

Το Δώρο της Φιλίας

Ο Σπύρος το Σκαντζοχοιράκι πλησίασε τον Δράκο με ένα μικρό κουτί στα χέρια του. Ήταν φτιαγμένο από φλοιό δέντρου με λίγη ρετσίνι, και μύριζε δάσος! Μέσα, υπήρχε ένα φύλλο με ζωγραφισμένη μια καρδιά και κάτω έγραφε με μεγάλα γράμματα: **"Άλλοι σε φοβούνται... Εμείς σε καλούμε στην καρδιά μας!"** Ο Δράκος πήρε το κουτί. Δεν είπε τίποτα.

Απλά κοίταξε τα ζωάκια ένα-ένα, σαν να προσπαθούσε να καταλάβει. Και τότε... **συνέβη κάτι απίστευτο!**

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΗ

Η Φωτιά που δεν Καίει!

Ο Κόκκινος Δράκος σήκωσε ψηλά τα τεράστια φτερά του, πήρε μια βαθιά, βαθιά ανάσα, και **ΦΟΥΟΥΟΥΟΥΟΥ!** Μια πνοή φωτιάς ξέσπασε πάνω από το ξέφωτο! **Μα δεν έκαιγε καθόλου!** Ήταν μια φωτιά φτιαγμένη από φως και χιλιάδες χρώματα, που έπεφτε απαλά σαν πυροτεχνήματα ουράνιου τόξου! Το κόκκινο, το πορτοκαλί, το κίτρινο, το πράσινο, το μπλε και το μωβ χόρευαν στον αέρα! **Τα ζώακια άρχισαν να χορεύουν και να γελούν κάτω από τη μαγική φωτιά.** Η κυρία Κούκου σκούπισε μια μικρή σταγόνα από τα μάτια της. **«Ποτέ δεν είναι αργά για να αλλάξεις»** είπε ο δράκος με μια φωνή που ήταν πια πιο απαλή. **«Ούτε καν για τους δράκους...».**

...Και τότε, μικρές, **λαμπερές φλογίτσες** έπεσαν

απαλά στα χέρια των μικρών μας φίλων και έγιναν... **φωτεινά σποράκια!**

«Αυτά είναι τα **Σποράκια της Καρδιάς**», είπε ο δράκος.

«Να τα φυτέψετε... και να τα ποτίζετε με καλοσύνη, φιλία και αγάπη.»

Ο Κόκκινος Δράκος πέταξε ψηλά στον ουρανό και για πρώτη φορά... χαμογέλασε!

Ήταν ένα **ζεστό, ευτυχισμένο χαμόγελο** που φώτισε όλο το δάσος.

Επίλογος...

Και μετά;

Το Σχολείο του δάσους συνέχισε.

Κάθε μέρα γινόταν λίγο πιο φωτεινό, λίγο πιο ήσυχο και πολύ πιο δυνατό.

Στις καρδιές των μικρών μας φίλων,

από τα αγκαθάκια του Σπύρου, το καβούκι της Τούλας, τις φωνές του Λάκη και τις βρυχιές του Λέοντα,

φύτρωσε κάτι που ούτε ο πιο δυνατός δράκος δε μπορούσε να λιώσει:

Η φιλία, η καλοσύνη, η φλόγα της γνώσης και η μαγεία της μάθησης!

Σκάνάρé με, για να δεις το βίντεο!

Στην καρδιά του Δάσους, η μεγάλη Βελανιδιά
κρύβει ένα μυστικό. Τέσσερα μικρά ζωάκια
ετοιμάζονται για τη μεγαλύτερη αποστολή τους, με
τη βοήθεια της σοφής κουκουβάγιας.

Ποιός κρατά τον χάρτη; Ποιός ακολουθεί τα
μονοπάτια; Και ποιός τους παρατηρεί κρυφά από
ψηλά;

Ξεκλείδωσε τη μαγεία, γνώρισε τους ήρωες και
ετοιμάσου... Η περιπέτεια ξεκινά!